Lietas Nr. A420598012
Lietas arhīva Nr. AA43-0516-16/10

**SPRIEDUMS**
**Latvijas tautas vārdā**

Rīgā 2016.gada 21.martā

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente M.Osmane
tiesneši V.Poķis un A.Šteinberga,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz SIA /Nosaukums A/ pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2012.gada 16.novembra lēmuma Nr.22.4.6/95856 atcelšanu, sakarā ar SIA /Nosaukums A/ apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2014.gada 2.decembra spriedumu.

**Aprakstošā daļa**

[1] Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – VID) Nodokļu kontroles pārvalde, veicot pieteicējas SIA /Nosaukums A/ datu atbilstības pārbaudi par 2010.gadu, konstatēja pieteicējas uzņēmumu ienākuma nodokļa (turpmāk – UIN) deklarācijā uzrādītās informācijas neatbilstību nodokļu administrācijas rīcībā esošajai informācijai.

Ar VID Nodokļu kontroles pārvaldes Datu atbilstības pārbaužu daļas 2012.gada 3.septembra lēmumu Nr.23.30/12428 (turpmāk – Sākotnējais lēmums) pieteicējai par 2010.gadu papildu nomaksai budžetā noteica UIN Ls 33 602 un nokavējuma naudu Ls 8282,89.

Nepiekrītot Sākotnējam lēmumam, pieteicēja to apstrīdēja.

[2] Ar VID 2012.gada 16.novembra lēmumu Nr.22.4.6/95856 (turpmāk – Lēmums) atstāts negrozīts Sākotnējais lēmums.

Lēmumā konstatēts, ka pieteicēja 2010.gadā nav veikusi ilgtermiņa ieguldījumus pamatlīdzekļos (zemē, ēkās, būvēs, tehnoloģiskajās iekārtās, mašīnās) 70 000 euro apmērā, nav nodrošinājusi ražošanu 250 000 euro apjomā. Tādējādi pieteicējai 2010.gadā nebija tiesību UIN piemērot atlaidi 80% apmērā. Līdz ar to atbilstoši likuma „Par uzņēmumu ienākuma nodokli" 15.panta otrās daļas un likuma „Par nodokļiem un nodevām" 23.panta 5.1daļas un 29.panta otrās daļas nosacījumiem pieteicējai papildu nomaksai budžetā noteikts UIN un nokavējuma nauda.

[3] Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicējas pieteikums par Lēmuma atcelšanu. Pieteikums pamatots šādi.

[3.1] Sākotnējā lēmumā un Lēmumā ietvertie argumenti balstīti vienīgi uz 2010.gada 8.decembra līgumu Nr.1-38/1 (turpmāk – 2010.gada 8.decembra līgums). Pieteicēja norāda, ka saskaņā ar šā līguma 2.1.punktu tas ir spēkā tik ilgi, kamēr starp Rēzeknes speciālās ekonomiskās zonas pārvaldi un pieteicēju tiks noslēgts līgums par komercdarbības veikšanu Rēzeknes speciālās ekonomiskās zonas teritorijā. Šāds līgums tika noslēgts 2010.gada 21.decembrī – līgums Nr.1-38/2 (turpmāk – 2010.gada 21.decembra līgums). Nav saprotams, kā pieteicējai nelabvēlīgu lēmumu un veiktās pārbaudes var balstīt uz 2010.gada 8.decembra līgumu.

[3.2] 2010.gada 21.decembra līguma laušana nebija saistīta ar pretenzijām no Rēzeknes speciālās ekonomiskās zonas pārvaldes puses vai no VID puses. Līguma laušana bija saistīta ar darījuma komerciāliem cēloņiem – pieteicējas ārzemju partneru rīcību, nevis tas, ka pieteicēja nav izpildījusi kādu no līguma noteikumiem. Darījumu partneris SIA /Nosaukums B/ atteicās no turpmākas sadarbības projektā. Pieteicēja bija labticīgi pildījusi līguma noteikumus un nosacījumus.

[3.3] Nav pamatota VID norāde, ka pieteicēja nav izpildījusi visas savas līgumsaistības. Pārbaude veikta par 2010.gadu, bet sākotnējais līgums tika noslēgts 2010.gada beigās, pamata līgums vēl vēlāk. Līdz 2011.gadam bija atlicis pavisam neilgs laiks, lai izpildītu visas formalitātes. Tas tehniski nebija iespējams, par to pieteicēja arī vienojās ar Rēzeknes speciālās ekonomiskās zonas pārvaldi.

[3.4] Pieteicējas pamata darbības veids ir inženierdarbība un ar to saistītās tehniskās konsultācijas, kā arī noteiktu zīmolu ierīču pārdošana. Biomasas ražošanas tirgus izpēte nebija atsevišķs darbības veids, bet izpētes darbība, kas vērsta uz turpmāko perspektīvu un iespējamo šīs jomas attīstību.

[3.5] Rēzeknes speciālās ekonomiskās zonas pārvaldes izsniegtā atļauja Nr.1-38/2 apliecina, ka pieteicējai ir tiesības piemērot likumā paredzētos tiešo nodokļu atvieglojumus.

[3.6] Pieteicēja ir izpildījusi 2010.gada 21.decembra līguma noteikumus – ir veikusi nepieciešamos ieguldījumus modernajās tehnoloģijās nemateriālos aktīvos Ls 147 589 apmērā. No šīs summas apmaksāti ir Ls 49 196.

[3.7] Pieteicēja 2010.gadā ir nodrošinājusi ražošanas apjomus 250 000 euro apmērā, ko apliecina 2010.gada 4.februāra līgums Nr.0210 par summu 242 500 euro par moduļiem IGBT, kā arī 2009.gada 2.februāra līgums Nr.0109 par inženierdarbību un saistītām konsultācijām par summu 26 000 euro. Faktiski ieguldīto pārdevumu summa atšķiras no līgumā noteiktās tikai par 3%, kas nav būtiska atšķirība, īpaši ņemot vērā, ka līdz 2010.gada beigām bija palikušas vien dažas dienas.

[3.8] Pieteicēja ir nodrošinājusi nepieciešamās divas darbavietas. 2008.gada 1.oktobrī noslēgts darba līgums Nr.2 ar /pers. D/ un 2008.gada 1.augustā darba līgums Nr.1 ar /pers. E/. 2010.gadā abi šie līgumi bija spēkā.

[3.9] Pieteicēja uzskata, ka ir kļūdaini piemērota likuma „Par uzņēmumu ienākuma nodokli" 15.panta otrā daļa.

[3.10] Pieteicējai bija spēkā esošs līgums ar Rēzeknes speciālo ekonomisko zonu, un bija spēkā 2010.gada 21.decembrī izdotā atļauja Nr.1-38/2. Līgums netika lauzts, atļauja nebija atsaukta un nezaudēja spēku. Līdz ar to nepastāvēja priekšnosacījumi nodokļa atvieglojuma nepiemērošanai.

[3.11] Nav saprotama veiktā uzrēķina aprēķināšanas kārtība un pamatojums. Tādējādi ir pārkāpts administratīvā akta pamatojuma princips, kā arī Administratīvā procesa likumā noteiktie vispārējie tiesību principi, proti, objektīvās izmeklēšanas, patvaļas aizlieguma, samērīguma un tiesiskuma principus.

[4] Paskaidrojumos par pieteicējas pieteikumu VID norādīja, ka pieteikumu neatzīst un lūdz to noraidīt, pamatojoties uz Lēmumā minētajiem argumentiem.

[5] Ar Administratīvās rajona tiesas 2014.gada 2.decembra spriedumu noraidīts pieteicējas pieteikums.

Spriedums pamatots šādi.

[5.1] Lietā ir strīds par to, vai pieteicēja 2010.gadā veica ilgtermiņa ieguldījumus pamatlīdzekļos, nodrošināja ražošanu noteiktajā apjomā, nodarbināja nepieciešamo darbinieku skaitu komercdarbības veikšanai Rēzeknes speciālajā ekonomiskajā zonā, kā arī – vai, pamatojoties uz minēto, pieteicējai bija tiesības piemērot UIN atlaidi 80% apmērā veiktajai komercdarbībai par 2010.gadu.

[5.2] Likuma „Par nodokļu piemērošanu brīvostās un speciālajās ekonomiskajās zonās" 7.panta pirmā daļa noteic, ka Rēzeknes speciālās ekonomiskās zonas teritorijā kapitālsabiedrība vai licencēta kapitālsabiedrība ir tiesīga piemērot UIN atlaidi 80% apmērā no aprēķinātās nodokļa summas.

Rēzeknes speciālās ekonomiskās zonas likuma 23.pants noteic, lai veiktu komercdarbību, Rēzeknes speciālās ekonomiskās zonas komersantam jānoslēdz līgums ar Rēzeknes speciālās ekonomiskās zonas pārvaldi un jāsaņem atļauja komercdarbības veikšanai Rēzeknes speciālās ekonomiskās zonas teritorijā.

Tiesa uzskata, ka pieteicējas uzņemtās saistības izriet no 2010.gada 8.decembra līguma par ieguldījumu veikšanu un 2010.gada 21.decembra līguma par komercdarbības veikšanu. Tiesa secina, ka saistības, ko pieteicēja uzņēmusies pildīt ar minētajiem līgumiem, ir identiskas. Tāpēc tiesa norāda, ka lietā nav izšķirošanas nozīmes apstāklim, ka VID Sākotnējā lēmumā ir atsaucies tikai uz 2010.gada 8.decembra līgumu par ieguldījumu veikšanu starp pieteicēju un Rēzeknes speciālās ekonomiskās zonas pārvaldi, bet nav atsaukusies uz 2010.gada 21.decembra līgumu par komercdarbības veikšanu. Lēmumā VID atsaucas uz abiem līgumiem. Ņemot vērā to, ka pieteicēja Sākotnējo lēmumu ir apstrīdējusi VID ģenerāldirektorei un šis lēmums ir izvērtēts pēc būtības tieši ar Lēmumu, Sākotnējais lēmums savu galīgo noformējumu ir ieguvis ar Lēmumu. Līdz ar lēmuma par apstrīdēto aktu pieņemšanu, sākotnējais administratīvais akts nepastāv pats par sevi, bet tas ir lēmuma par apstrīdēto administratīvo aktu jeb galīgā lēmuma sastāvdaļa (sal. sk. Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta (turpmāk – Augstākā tiesa) 2004.gada 6.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA-24 10.punktu).

Izskatāmajā lietā nozīme ir tam apstāklim, ka pieteicēja ir apņēmusies pildīt līguma saistības, kā to paredz Rēzeknes speciālās ekonomiskās zonas likuma 23.pants, savukārt pieteicējas uzņemtās saistības izriet no 2010.gada 21.decembra līguma par komercdarbības veikšanu. Rēzeknes speciālās ekonomiskās zonas pārvalde 2010.gada 21.decembrī pieteicējai ir izsniegusi atļauju Nr.1-38/2 komercdarbības veikšanai Rēzeknes speciālās ekonomiskās zonas teritorijā /Nosaukums A/pagastā, Rēzeknes novadā, kadastra numurs /numurs A/. Tiesa secina, ka bija iestājušies priekšnoteikumi, lai pieteicēja veiktu komercdarbību Rēzeknes speciālās ekonomiskās zonas teritorijā.

[5.3] Rēzeknes speciālās ekonomiskās zonas likuma 28.panta pirmā daļa noteic, ka Rēzeknes speciālās ekonomiskās zonas komersantam ir jāatrodas Rēzeknes speciālās ekonomiskās zonas teritorijā.

Tiesa konstatē, ka pieteicējas juridiskā adrese no 2010.gada 25.novembra līdz 2012.gada 21.martam bija /adrese 2/. Vērtējot lietā esošos dokumentus, kā arī pieteicējas pārstāves tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus, tiesa secina, ka pieteicējai nav deklarētu struktūrvienību adresē /adrese A/ ar kadastra numuru /numurs A/, kā arī pieteicēja nenomāja tur nekustamo īpašumu. Arī tiesas sēdē pieteicējas pārstāve apliecināja, ka pieteicēja nav veikusi komercdarbību /adrese A/ar kadastra numuru /numurs A/, kas ir Rēzeknes speciālās ekonomiskās zonas teritorija, kā arī nav glabājusi iekārtas vai tehnisko nodrošinājumu. Pieteicēja ir veikusi komercdarbību tikai /adrese 2/ Tiesa secina, ka pieteicēja nav veikusi komercdarbību Rēzeknes speciālās ekonomiskās zonas teritorijā, konkrēti, /adrese A/ar kadastra numuru /numurs A/, kā to noteica 2010.gada 21.decembra līguma nosacījumi.

Tiesa norāda, ka nav pamatota pieteicējas atsaukšanās uz to, ka pieteicējas reģistrētā struktūrvienība atradās/adrese 2/, kas uz 2010.gada 21.decembra līguma slēgšanas brīdi bija pieteicējas juridiskā adrese, līdz ar to tika ievēroti priekšnosacījumi, lai slēgtu šo līgumu. Tiesa norāda, ka 2010.gada 21.decembra līguma nosacījumi neparedz komercdarbības veikšanu Rēzeknē vai /adrese 2/, bet gan konkrētā teritorijā, proti, /adrese A/ar kadastra numuru /numurs A/. Pieteicēja saimniecisko darbību šajā teritorijā nav veikusi.

[5.4] Pieteicēja 2010.gada pārskatā norāda, ka ir veikti nemateriālie ieguldījumi Ls 147 589 apmērā; ieguldījumi pamatlīdzekļos Ls 73 apmērā; kopā veikti ilgtermiņa ieguldījumi Ls 147 662 apmērā, savukārt krājumu vērtība gada pārskatā nav norādīta.

Starp pieteicēju un SIA /Nosaukums C/ (OOO „???? ??????") noslēgts licences līgums Nr.01/10. 2012.gada 9.jūlija rakstveida paskaidrojumos VID pieteicēja norāda, ka licences līgums noslēgts 2012.gada 22.decembrī, savukārt tiesas sēdē pieteicējas pārstāve paskaidroja, ka līgums noslēgts 2010.gada 1.oktobrī. Tiesa pieļauj, ka rakstveida paskaidrojumos pieteicējas pārstāvis pieļāvis pārrakstīšanās kļūdu. Ar līgumu pieteicēja ieguva neekskluzīvas tiesības (licences) uz standarta IGBT moduļa optimizācijas tehnoloģijas izmantošanu 210 000 euro ( Ls 147 588,84) apmērā, par kuru veikti maksājumi /pers. H/. 2010.gada 28.decembrī pieteicēja pārskaitīja /pers. H/ 40 000 euro (Ls 28 122,16) un 2010.gada 29.decembrī – 30 000 euro (Ls 21 084,12), kopējā summa – 70 000 euro. Pieteicēja minēto summu norādīja 2010.gada bilances aktīva 60.rindā kā nemateriālos ieguldījumus. Tātad pieteicēja minēto summu uzskata par ieguldījuma summu, līdz ar to uzskata, ka piemērojama UIN atlaide 80% apmērā.

Novērtējot minēto ieguldījumu kopsakarā ar citiem pieteicējas bilances rādītājiem, tiesa piekrīt VID norādītajam, ka 2010.gada pārskatā bilances aktīva rādītājā „Krājumi" uz taksācijas perioda beigām krājumi nav uzrādīti; peļņas vai zaudējumu aprēķina pārskata perioda neto apgrozījums ir Ls 170 430. Proti, viens darījums – konstruktor-zinātniskie un tehnoloģiskie darbi, izveidot testēšanu moduļa IGBT optimizācijai. Tiesa uzskata, ka darījums neatbilst 2010.gada 21.decembra līguma 5.2.1.punktā minētajām saistībām, ko uzņēmās pieteicēja. Kopumā tiesa uzskata, ka nav uzrādīti ilgtermiņa ieguldījumi, nemateriālie ieguldījumi, pamatlīdzekļu piegāde un izgatavošana 2010.gadā. Aplūkojot 2010.gada 4.februāra līgumu Nr.0210 par summu 242 500 euro par moduļiem IGBT un 2009.gada 2.februāra līgumu Nr.0109 par inženierdarbību un saistītām konsultācijām par summu 26 000 euro, tiesa uzskata, ka tie nepierāda to darbu veikšanu, ko noteic 2010.gada 21.decembra līguma 5.2.1.. 5.2.2. un 5.2.3.punkts. Turklāt tiesas sēdē pieteicējas pārstāve sniegtajos paskaidrojumos norādīja, ka 2010.gada periodā pieteicēja meklēja investorus, kā arī meklēja zemes gabalu, bet ražošana netika uzsākta, iekārtu pieteicējas rīcībā nebija, /adrese A/ar kadastra numuru /numurs A/pieteicējai neglabājās materiāltehniskais nodrošinājums. Līdz ar to nav saprotams, kā pieteicēja varēja veikt ieguldījumu ražošanā atbilstoši 2010.gada 21.decembra līguma nosacījumiem.

[5.5] Pieteicēja 2010.gada decembra pārskatā „Ziņojums par valsts sociālās apdrošināšanas obligātajām iemaksām no darba ņēmēju darba ienākumiem, iedzīvotāju ienākuma nodokli un uzņēmējdarbības riska valsts nodevu pārskata mēnesī" uzrādījusi 2 darba ņēmējus – valdes priekšsēdētāju /pers. D/ (/pers. D/), Krievijas Federācijas pilsoni, deklarētā dzīvesvieta – /adrese B/, un valdes locekli /pers. E/ (/pers. E/), Krievijas Federācijas pilsoni, deklarētā dzīvesvieta – /adrese B/.

No pieteicējas peļņas un zaudējumu aprēķina, kā arī no 2010.gada decembra pārskata tiesa konstatē, ka pieteicējas nodarbinātajām personām nav aprēķināti darba ienākumi. Kaut arī tiesas sēdē pieteicējas pārstāve paskaidroja, ka /pers. D/ un /pers. E/ darba samaksa tika aprēķināta minimālās

mēnešalgas apmērā, tiesa šim apgalvojumam nepiešķir ticamību, ņemot vērā, ka tas nav pamatots ne ar vienu citu lietā esošu pierādījumu. Tiesa atzīst par pamatotu VID vērtējumu, ka minētās pieteicējas amatpersonas nav uzskatāmas par darbiniekiem, jo savā gada pārskatā pieteicēja norādījusi, ka darbiniekiem alga nav aprēķināta, turklāt tiesas sēdē pieteicējas pārstāve atzina, ka pieteicēja neveica saimniecisko darbību.

[5.6] Tiesa atzīst, ka pieteicēja nebija tiesīga piemērot UIN atlaidi 80% apmērā no gada pārskatā par 2010.gadu deklarētā UIN Ls 42 002 apmērā, pamatojoties uz komercdarbības veikšanu Rēzeknes speciālajā ekonomiskajā zonā.

[5.7] Tiesa vērtē visus lietas materiālus to kopsakarā, un apstāklis par 2010.gada 21.decembra līguma laušanu neietekmē tiesas doto novērtējumu par darījumu esību. Tiesa atzīst, ka nav pamatota arī pieteicējas atsaukšanās uz to, ka Rēzeknes speciālās ekonomiskās zonas pārvaldei nebija iebildumi par pieteicējas saistību izpildi atbilstoši 2010.gada 21.decembra līgumam. Pamatojoties uz liecinieces /pers. L/ tiesas sēdē sniegtajām liecībām, tiesa secina, ka nav pamata apgalvojumam, ka pieteicēja veikusi 2010.gada 21.decembra līguma izpildi atbilstoši līguma nosacījumiem, ja Rēzeknes speciālās ekonomiskās zonas pārvalde nebija veikusi reālu kontroli par minētā līguma izpildi līdz tā laušanai, bet prezumēja, ka pieteicējas gada pārskatā un deklarācijās norādītie dati ir patiesi un attiecas uz Rēzeknes speciālās ekonomiskās zonas teritorijā veiktu saimniecisko darbību.

[5.8] Tiesa atzīst, ka Lēmums ir tiesisks un pamatots.

[6] Par Administratīvās rajona tiesas 2014.gada 2.decembra spriedumu pieteicēja iesniedza apelācijas sūdzību.

Apelācijas sūdzībā atkārtoti norādīti pieteikumā minētie argumenti.

[7] Paskaidrojumos par pieteicējas apelācijas sūdzību VID norādīja, ka tā nav pamatota un ir noraidāma.

[8] Apelācijas sūdzībā izteikts lūgums izskatīt lietu mutvārdu procesā, jo pieteicēja vēlas argumentēti uzturēt savu apelācijas sūdzību un sniegt nepieciešamos paskaidrojumus.

**Motīvu daļa**

[9] Vispirms izlemjams pieteicējas lūgums izskatīt lietu mutvārdu procesā.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 304.panta pirmo daļu apelācijas instances tiesa administratīvo lietu izskata rakstveida procesā. Savukārt saskaņā ar minētā likuma 112.1panta otro daļu tiesa pēc sava ieskata var noteikt lietas, kura saskaņā ar likumu izskatāma rakstveida procesā, izskatīšanu mutvārdu procesā, ja uzskata, ka lietu lietderīgāk izskatīt tiesas sēdē.

Lietas izskatīšana tiesas sēdē ir lietderīga gadījumos, kuros no lietā esošajiem dokumentiem nevar gūt pilnīgu priekšstatu par izskatāmo jautājumu. Šādos apstākļos personu uzklausīšana tiesas sēdē var sekmēt pareizu izskatāmā jautājuma izlemšanu. Savukārt, ja lietas materiāli ir pietiekami izskatāmā jautājuma izlemšanai, tad mutvārdu process parasti nav lietderīgs (sk., piemēram, Augstākās tiesas 2014.gada 6.februāra sprieduma lietā Nr.SKA?0034-14 6.punktu).

Apgabaltiesas ieskatā, lietā esošie dokumenti ir pietiekami, lai lietu apelācijas instances tiesā varētu izskatīt rakstveida procesā. Arī attiecībā uz pieteicējas vēlmi sniegt nepieciešamos paskaidrojumus apgabaltiesa atzīst, ka lietā tie ir pietiekami (gan rakstveida, gan mutvārdu, kas sniegti tiesas sēdē pirmās instances tiesā), lai lietu apelācijas instances tiesā varētu izskatīt rakstveida procesā.

Ievērojot minēto, apgabaltiesa uzskata, ka lietas izskatīšana mutvārdu procesā nav lietderīga, un šis pieteicējas lūgums ir noraidāms.

[10] Rakstveida procesā pārbaudījusi lietas materiālus un novērtējusi lietā esošos pierādījumus, apgabaltiesa atzīst, ka apelācijas sūdzība nav pamatota un pieteikums ir noraidāms.

[11] Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturtā daļa noteic, ja apelācijas instances tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā šā likuma 251.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Iepazinusies ar pirmās instances tiesas sprieduma pamatojumu un apelācijas sūdzības argumentiem, apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums ir tiesisks, tā pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams. Pirmās instances tiesa rūpīgi un vispusīgi ir noskaidrojusi visus lietā būtiskos apstākļus un pareizi tos juridiski novērtējusi. Tāpēc atbilstoši iepriekš minētajai tiesību normai apgabaltiesa pievienojas pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai, izvērstāku argumentāciju nesniedzot.

Līdz ar to apgabaltiesa nonāk pie tāda paša secinājuma kā pirmās instances tiesa, ka Lēmums ir tiesisks un pamatots.

[12] Pieteicējas ieskatā, sakarā ar tai iepriekš veiktajām tematiskajām pārbaudēm, kurās būtiski pārkāpumi neesot konstatēti, VID nevarēja veikt nodokļu uzrēķinu datu atbilstības pārbaudes rezultātā.

No lietas materiāliem izriet, ka pieteicējai laikā no 2012.gada 27.marta līdz 2012.gada 23.aprīlim veikta tematiskā pārbaude par tēmām „Grāmatvedības uzskaite" un „Darba devēji", sastādīts tematiskās pārbaudes akts Nr.23.3.2/153. Izskatāmajā lietā datu atbilstības pārbaudē izvērtēta pieteicējas UIN deklarācijā par 2010.gadu uzrādītās informācijas atbilstība VID rīcībā esošajai informācijai.

Augstākā tiesa 2015.gada 21.janvāra spriedumā lietā Nr.SKA-86/2015 secinājusi, ka ar likumu „Par nodokļiem un nodevām" pieļauti trīs nodokļa maksātāja pārbaudes veidi: nodokļa audits, tematiskā pārbaude, datu atbilstības pārbaude. Nodokļa auditā kontrolē nodokļa maksājuma apmēra pareizību, veicot nodokļa maksātāja saimnieciskās darbības padziļinātu izpēti. Datu atbilstības pārbaudē kontrolē nodokļa maksājuma apmēra pareizību, vadoties vienīgi no nodokļu, muitas vai informatīvajās deklarācijās norādītajiem datiem. Tematiskajā pārbaudē kontrolē vispārīgi, kā nodokļu maksātājs ievēro tiesības un kā ved grāmatvedību, taču tā neskar nodokļa maksājuma apmēra pareizību. Gan nodokļa auditā, gan arī tematiskajā pārbaudē administrācija saskaras ar nodokļa maksātāja attaisnojuma dokumentiem, tomēr izdarīto secinājumu ietekme uz nodokļa saistību atšķiras.

Pirmkārt, likums neierobežo nodokļu administrāciju pamatotas vajadzības gadījumā veikt atkārtotas tematiskās pārbaudes par vienu un to pašu periodu vai tematu. Otrkārt, tematiskās pārbaudes veikšana neierobežo nodokļa audita veikšanu. Treškārt, tematiskās pārbaudes secinājumiem nav ietekmes uz nodokļa maksātāja tiesisko stāvokli, t.i., to rezultātā netiek uzlikts tiesiski saistošs pienākums, kas ietekmē nodokļa saistību. Tādēļ likuma „Par nodokļiem un nodevām" 23.panta pirmā daļa gan tekstuāli, gan arī pēc jēgas attiecas vienīgi uz nodokļa maksājuma apmēru ietekmējošiem auditiem, jo normas mērķis ir aizsargāt nodokļa maksātāja tiesisko noteiktību uz nodokļa audita rezultātā noteiktajām nodokļa saistībām. Tāpēc 23.panta pirmā daļa aizliedz veikt gan atkārtotu nodokļa saistības pārbaudi, gan pārskatīt noteiktās nodokļa saistības apmēru. Savukārt 23.panta pirmā daļa neskar tematiskās pārbaudes.

Ievērojot Augstākās tiesas atziņas par tematiskās pārbaudes būtību, kā arī to, ka saskaņā ar likuma „Par nodokļiem un nodevām" 1.panta 17.punktu tematiskās pārbaudes rezultātā netiek noteikti papildu nodokļu maksājumi budžetā, secināms, ka pēc tematiskās pārbaudes veikšanas var

veikt gan nodokļu revīziju (auditu), gan datu atbilstības pārbaudi. Tādējādi VID bija tiesīgs pēc tematiskās pārbaudes veikšanas veikt arī datu atbilstības pārbaudi par 2010.gada UIN deklarāciju.

[13] Apgabaltiesa, pievienojoties pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai, ir atzinusi par pamatotu VID secinājumu, ka pieteicējai 2010.gadā nebija tiesību piemērot UIN atlaidi 80% apmērā. Rezultātā pieteicēja ir nepilnīgi aprēķinājusi budžetā maksājamo UIN un samazinājusi to par Ls 33 602,00. Attiecīgi VID, pamatojoties uz likuma „Par nodokļiem un nodevām" 23.panta 5.1daļu, 29.panta otro daļu noteicis budžetā maksājamo UIN summu (starpība starp pieteicējas deklarēto un datu atbilstības pārbaudes rezultātā precizēto UIN summu) un aprēķinājis nokavējuma naudu par periodu no deklarētās nodokļa summas maksāšanas termiņa (2011.gada 30.aprīlis) līdz lēmuma par datu atbilstības pārbaudes rezultātiem pieņemšanas dienai (2012.gada 3.septembris).

Pieteicējai nav piemērota soda nauda, attiecīgi nav pareizi pieteicējas argumenti par to, ka soda naudas piemērošana nav pamatota un konsekventa, jo tā nav paredzēta kā atsevišķs ienākumu avots.

[14] Nepamatots ir pieteicējas arguments, ka nav saprotama veiktā uzrēķina aprēķināšanas kārtība un pamatojums.

Lēmumā ir norādītas gan tiesību normas, ar kurām pamatots uzrēķins – likuma „Par uzņēmumu ienākuma nodokli" 15.panta otrā daļa, likuma „Par nodokļiem un nodevām" 23.panta 5.1daļa un 29.panta otrā daļa, gan arī izvērtēti lietā esošie pierādījumi un faktiskie apstākļi.

**Rezolutīvā daļa**

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 304.panta pirmo daļu, 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

**nosprieda**

Noraidīt SIA /Nosaukums A/ pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2012.gada 16.novembra lēmuma Nr.22.4.6/95856 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamentā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnese referente M.Osmane

Tiesneši V.Poķis

A.Šteinberga